

[Formanden.]

7) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Om bortfald af bestemmelser om kommunale beskæftigelsesudvalg).

8) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse m. v.

9) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i statsbane-loven.

Jeg gør opmærksom på, hvad jeg meddelte ved mødets begyndelse, at redegørelsen fra udenrigsministeren kommer ved begyndelsen af mødet i morgen, og at den bliver sat til forhandling, hvis der ønskes forhandling om den, i et senere møde i morgen eftermiddag.

Mødet hævet kl. 16¹⁰.

16. møde.

Onsdag den 31. oktober kl. 13.

Formanden: Fra handelsministeriet er under henvisning til bestemmelserne i § 19, stk. 2, i lov nr. 102 af 31. marts 1955 om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger (monopolloven) modtaget en beretning om monopoltilsynets virksomhed i 1961.

Endvidere fremsendes tilsvarende beretninger fra bankinspektøren, sparekasseinspektøren og forsikringsrådet vedrørende det af disse i 1961 i henhold til monopolloven udøvede tilsyn. Eksemplarer er omdelt.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede udenrigsmini-

ster, for at han kan give tinget den redegørelse, der blev anmeldt i mødet i går.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Da jeg fredag i sidste uge på regeringens vegne anmodede folketingets formand om en snarlig lejlighed til at give folketinget en redegørelse for den faretruende storpolitiske situation, der var indtrådt med konflikten omkring Cuba, kunne næppe nogen vide, ja, knap håbe, at denne krise, som sikkert må regnes blandt de alvorligste, vi har oplevet siden den anden verdenskrigs afslutning, allerede to dage senere skulle være på vej mod sin fredelige løsning under FN's medvirken.

I stedet for i dag at mødes i en til det yderste opladet atmosfære, tør vi nu tværtimod have et vist håb om, at de alvorlige dage, vi netop har været igennem, kan danne udgangspunkt for fornyede konstruktive anstrengelser frem imod en afspænding.

Jeg har fuld forståelse for, at der i vide kredse kan herske et ønske om en bred udenrigspolitisk redegørelse. På den anden side må det vel indrømmes, at netop det nuværende tidspunkt måske ikke er det mest egnede for en sådan debat eller for en egentlig statusopgørelse.

Trods alle de uklarheder, der endnu præger den storpolitiske situation, har jeg dog fundet det rigtigt at give en redegørelse i dag. Det vil være naturligt, at jeg ud over at omtale Cubasituationen også kommer ind på andre udenrigspolitiske spørgsmål.

Forholdet mellem De Forenede Stater og Cuba har længe været spændt. Det, som bragte Cuba frem i verdensbegivenhedernes centrum, var imidlertid oprettelsen af en Sovjetbase på Cuba, udstyret med langt-rækkende offensive raketbatterier og bombemaskiner, og den amerikanske reaktion herpå.

Den sidste uges spændte situation havde sit udgangspunkt på en ø, hvis størrelse og indbyggerantal normalt ikke ville sætte den i stand til at bringe verdensfreden i fare. Det stod da også fra begyndelsen klart, at konflikten ikke drejede sig om et isoleret problem mellem Cuba på den ene side og De Forenede Stater og de latinamerikanske lande på den anden side. Med den sovjetiske aktion var der på den vestlige halvkugle skabt en umiddelbar konfrontation mellem

[Udenrigsministeren.]

verdens to altdominerende magter, De Forenede Stater og Sovjetunionen.

Dette blev gjort helt klart allerede i talen den 22. oktober, hvori præsident Kennedy begrundede de amerikanske afværgeforanstaltninger med henvisning til, at USA havde sikker viden om, at Sovjetunionen var ved at opbygge offensive raketanlæg på Cuba i strid med tidligere afgivne tilsagn og trods gentagne amerikanske advarsler, herunder især præsidentens egne meget kategoriske udtalelser i talen den 13. september.

Dette bevirkede en så afgørende forandring i den verdenspolitiske balance, at den amerikanske regering så sig nødsaget til i selvforsvar at træffe modforanstaltninger.

Hvad gik nu disse foranstaltninger ud på? Især 3 ting: en meddelelse om hurtig iværksættelse af en karantæne over for transporter af offensive våben til Cuba, sammenkaldelse af et hastemøde af de amerikanske staters organisation og en øjeblikkelig henvendelse til sikkerhedsrådet.

I henvendelsen til sikkerhedsrådet gjorde USA nærmere rede for sine skridt og tilkendegav sine mål i sagen: et krav om nedtagelse og bortfjernelse af alle missiler og andre offensive våben på Cuba, en bemyndigelse til generalsekretæren for FN om at påse, at dette sker, et tilsagn om at standse karantæneforanstaltningerne, når våbnene var fjernet, og en opfordring til Sovjetunionen om optagelse af forhandlinger med henblik på at finde frem til forholdsregler, der kunne fjerne truslen mod den vestlige halvkugles sikkerhed og freden i verden.

Dermed var sigtet med den amerikanske modaktion klart tilkendegivet som det begrænsede, beslutsomt at modsætte sig opbygningen af en trussel mod sikkerheden på den vestlige halvkugle, men i øvrigt ikke at gribe ind over for almindelige forsyninger til Cuba, ja, end ikke forsyninger med våben til forsvarsbrug, og samtidig en erklæring om beredvillighed til forhandling.

Den danske regerings umiddelbare stilling til den amerikanske afværgeforanstaltning blev tilkendegivet af statsministeren og mig selv den følgende dag. På grundlag af de for regeringen foreliggende oplysninger følte vi os overbevist om, at beslutningen om de foranstaltninger, som USAs præsident havde

fundet det nødvendigt at gennemføre, var truffet på grundlag af sikre oplysninger om, hvad der foregik på Cuba, og ud fra en nøje vurdering af situationen. Vi udtrykte samtidig håbet om, at der ved FNs mellemkomst kunne skabes grundlag for en afspænding af situationen.

Regeringen havde altså tillid til, at de amerikanske oplysninger om den hastige opbygning af et raketvåben på Cuba var korrekte. Regeringen havde dernæst forståelse for nødvendigheden af, at en sådan udvikling blev bragt til standsning, idet der med opbygningen af et sådant angrebsvåben på Cuba kunne blive skabt en umiddelbar trussel mod USAs forsvarsstyrke, som danner hovedhjørnestenen i det forsvar, som hele den vestlige verden og dermed også vort lands sikkerhed bygger på. Endelig havde regeringen håbet om, at der ved forhandling inden for FN ville kunne findes en løsning, der bragte den dramatiske og farlige udvikling under kontrol.

Man kan beklage, at alene en henvisning af sagen til sikkerhedsrådet ikke kunne være tilstrækkelig. Beklagelsen må imidlertid tillige have sigte på, at det endnu ikke er lykkedes os som medlem af De Forenede Nationer at gøre denne organisation til det effektive fredsorgan, som er idealet. Senere amerikanske observationer tyder jo stærkt på, at sagens indbringelse for sikkerhedsrådet ikke standsede det igangværende arbejde på Cuba.

Det bør fremhæves, at der ved den indledte aktion blev vist et rimeligt mådehold fra USAs side. Også den sovjetiske regering udviste et vist mådehold ved ikke at gøre forsøg på at bryde karantænen.

I denne forbindelse er det vel naturligt, at man kommer ind på spørgsmålet om danske skibsfartsinteresser med nogle enkelte bemærkninger. Vi har under hele denne sag været i nær kontakt med søfartens organisationer. Ingen danske skibe bringer offensive eller andre våben til Cuba, og der syntes derfor ikke anledning til at tro, at vor skibsfart ville blive bragt i vanskeligheder ved den iværksatte karantæne.

En række foranstaltninger, der forud for den nye situation forberedtes fra amerikansk side over for trafikken på Cuba, gav anledning til uro i skibsfartskredse her i landet

[Udenrigsministeren.]

og i andre vestlige lande. Vi må fra dansk side som skibsfartsnation tillægge principperne om havens frihed stor betydning og principielt hævde vor ret til at deltage i den frie sønæring mellem landene.

Meget hurtigt efter præsident Kennedys tale fremlagde Sovjetunionen sine synspunkter, der indeholdt en fordømmelse af De Forenede Staters foranstaltninger og et krav til USA om at tilbagekalde karantænebestemmelserne. Samtidig indeholdt imidlertid det sovjetiske forslag, som det amerikanske, en opfordring til forhandlinger mellem de to lande for at fjerne krigstruslen.

På et hastigt sammenkaldt møde i sikkerhedsrådet meddelte FNs fungerende generalsekretær U Thant, at han på opfordring af et stort antal medlemslande havde rettet henvendelse til de to statschefer for at få forhandlinger i gang mellem parterne. Samtidig tilbød generalsekretæren sin assistance under forhandlingerne. Dette initiativ skulle vise sig meget lykkeligt, idet begge parter besvarede det i positiv ånd. Der indledtes nu en kontakt mellem parterne dels gennem generalsekretæren, dels direkte.

Jeg tror ikke, at det tjener noget formål at gå i detaljer med hensyn til forhandlingernes nærmere udvikling og de enkelte faser, de gennemgik.

Lørdag aften sendte præsident Kennedy imidlertid ministerpræsident Khrustjev et brev, i hvilket han henviste til et forslag, som ministerpræsidenten tidligere havde fremsat, og hvis hovedelementer var følgende:

at Sovjetunionen accepterede at fjerne de offensive våben fra Cuba under FN-kontrol og forsikrede at standse yderligere leverancer af disse våben til Cuba;

at USA på sin side accepterede, når der var tilvejebragt egnede foranstaltninger fra FNs side til at sikre og kontrollere de ovennævnte sovjetiske forpligtelsers opfyldelse, at hæve karantæneforanstaltningerne og gav forsikring om ikke at ville foretage nogen invasion af Cuba. Den amerikanske præsident, der fandt en ordening efter disse linjer acceptabel, præciserede i sit svar, at det første skridt måtte være en standsning af arbejderne på raketramperne, og at der blev truffet foranstaltninger til demontering af

offensive våben — alt under effektiv international kontrol.

En aftale efter de skitserede retningslinjer ville efter præsidentens skøn sætte de to lande i stand til at arbejde mod et mere generelt arrangement, for så vidt angår „andre rustninger“.

Det følte som en befrielse, da Moskva radio om søndagen meddelte, at ministerpræsident Khrustjev i et brev til den amerikanske præsident havde meddelt denne, at han havde givet ordre til at demontere allerede opførte baser, pakke våbnene sammen og sende dem tilbage, samt gav tilsagn om, at dette ville ske under FN-kontrol.

Kort efter kom så meddelelsen fra Det hvide Hus om, at præsidenten havde hilst ministerpræsidentens tilbud velkommen og karakteriseret det som et vigtigt og konstruktivt bidrag til fredens bevarelse. Begge parter var enige om at påkalde FNs bistand til gennemførelsen af de fornødne arrangementer.

Præsident Kennedy understregede på ny sit håb om, at regeringerne verden over efter Cubakrisens løsning vil vende deres opmærksomhed mod nødvendigheden af at gøre en ende på rustningskapløbet og mindske spændingen. Præsidenten nævnedes her særligt den militære konfrontation mellem Warszawapagtlandene og NATO-landene.

I går rejste generalsekretæren til Havana for at drøfte de praktiske spørgsmål om FN-inspektionen, og fra amerikansk side efterkom man hans anmodning om afbrydelse af karantæneforanstaltningerne, medens hans drøftelser i Havana står på.

Vi føler os overbevist om, at det mådehold og den beslutsomhed, som den amerikanske præsident udviste fra krisens første dag, på afgørende vis har bidraget til dens lykkelige udgang, og på samme måde anerkender vi den sovjetiske ministerpræsidents ansvarsbevidsthed over for fredens bevarelse i den afgørende stund.

Der er al grund for os til at fremhæve generalsekretærens værdifulde medvirken til det opnåede resultat. Denne er for mig et nyt bevis på, at FN, skønt i mange henseender skrøbelig og ufuldkommen, når det kommer til stykket, har stor autoritet og er af væsentlig betydning som fremidlende faktor. Det, vi har oplevet i den sidste uge,

[Udenrigsministeren.]

viser uden for al tvivl, at verdensorganisationen har vigtige og betydningsfulde opgaver at løse som mægler, som centrum for verdensopinionen, som det sted, hvor selv de største søger hen, når uformelle diplomatiske forhandlinger skal føres, og som det organ, der kan iværksætte og gennemføre den internationale overvågen eller inspektion af indgåede aftaler, som er nødvendig i den verden, vi lever i. Denne erfaring giver efter mit skøn yderligere tilskyndelse til, at vi yder vort fortsatte aktive bidrag til verdensorganisationen.

Den danske regering håber, at den genoptagne kontakt mellem de to store magter må blive udgangspunktet for en realistisk drøftelse om nedrustningen og en snarlig løsning på spørgsmålet om stop for yderligere prøvesprængninger. Fra dansk side er det ofte blevet fremhævet, at der ikke kan opnås reelle fremskridt i nedrustningssagen, hvis der ikke er enighed blandt stormagterne på de væsentligste punkter. I konsekvens af dette synspunkt ser vi da også vor egen — og i det hele taget de mindre statters — rolle som værende i første række af formidlende karakter, og derfor må vi uden forbehold glæde os over at høre toner som tidligere nævnt fra stormagterne.

I de aktuelle nedrustningsforhandlinger spiller drøftelserne om et kernevåbenprøvestop en fremtrædende rolle både i 18 magts nedrustningskomiteen i Genève og nu ikke mindst i FN. Takket være betydelig smidighed fra vestlig side er situationen i øjeblikket den, at øst og vest er enige om, at forsøg i det ydre rum, i atmosfæren og under vandet — altså de forsøg, der medfører det farlige radioaktive nedfald — vil kunne indstilles uden indførelse af international kontrol, som jo selv i sin mest afsvækkede form hidtil er blevet mødt med kategorisk sovjetisk afvisning. Det, der skiller parterne, er derimod de underjordiske forsøg og kontrollen med deres indstilling. Sovjetunionen ønsker også her et ubetinget, nationalt kontrolleret forsøgsstop. Vestmagterne ønsker derimod forbud mod disse forsøg fastlagt i en traktat, der indeholder bestemmelser om en international kontrol, der udelukker muligheden for at camouflere sådanne forsøg.

På denne baggrund behandles i disse dage i FNs politiske komité forskellige forslag om indstilling af kernevåbenforsøg.

Fra dansk side tillægger vi en prøvestop-aftale betydning især af følgende årsager: først på grund af fjernelsen af den med de fortsatte sprængninger forbundne sundhedsmæssige risiko for menneskeheden, og dernæst fordi vi anser afsluttelse af en international aftale om et fuldstændigt atomstop som et velegnet middel til forhindring af yderligere spredning af atomvåben, og endelig fordi det vil være det første skridt i nedrustningsforhandlingerne og i øvrigt i almindelighed virke afspændende. Den danske FN-delegations formand, det ærede medlem hr. Frode Jakobsen, har for få dage siden i FNs politiske komité givet udtryk for Danmarks alvorlige ønske om at se kernevåbenforsøgene indstillet for stedse og indtrængende henstillet til atommagterne at søge at slå bro over de divergenser, der endnu består mellem deres synspunkter. Det danske indlæg er at opfatte som et tilsagn om, at den danske delegation af al evne vil være med til at bringe denne sag nærmere sin løsning, og at vi vil stræbe efter at øve denne indsats under realistisk hensyntagen til alle parters berettigede interesser, således som vi ser dem.

Det vil være uforståeligt, om det ikke skulle være muligt at overvinde den sidste afstand mellem parterne i problemerne omkring kernevåbenforsøgene, hvor divergenserne, så vidt vi kan se, er så begrænsede.

Et af de vanskeligste politiske problemer, der skiller øst og vest, er stadig Berlin. Muren i Berlin er måske et af de mest tragiske og skræmmende symboler på den bestående internationale spænding.

På samme måde, som der er lagt forhandlingsvilje for dagen i Cubasagen, håber vi også, at der ad forhandlingsvejen må kunne nås resultater i drøftelserne om at hidføre en afspænding i Berlinsituationen.

Dette kan imidlertid ikke ske på bekostning af vestmagternes og vestberlinerernes fundamentale rettigheder: vestmagternes ret til fortsat tropestationering i Vestberlin, opretholdelse af de frie adgangsvæje til byen og bevarelse af vestberlinerernes ret til et liv i frihed og sikkerhed.

Det kan være på sin plads at gøre klart,

[Udenrigsministeren.]

at Vestberlin ikke er og ikke kan være nogen trussel mod Sovjetunionens eller nogen af dens allieredes fred eller sikkerhed.

Den sidste uges vigtige begivenheder har i nogen grad bortledt opmærksomheden fra den alvorlige udvikling i Indiens grænseegne.

Som det vil være tingets medlemmer bekendt, har grænsekonflikten mellem Indien og Kina ulmet i næsten 5 år. I løbet af sommeren og efteråret tog grænseepisoderne imidlertid til i hyppighed og voldsomhed for den 20. oktober at blive afløst af egentlige kamphandlinger.

I personlige breve til en række regeringschefer, således også til den danske statsminister, har premierminister Nehru fremhævet, at striden ikke drejer sig om mindre grænseudligninger eller territoriale gevinster, men om det internationale adfærdsmønster mellem nabolande.

Statsministeren har ved modtagelsen af brevet over for den indiske ambassadør givet udtryk for sympati med Indien i dets vanskeligheder og udtrykt håbet om, at det må vise sig muligt at finde en løsning også på denne konflikt, således at den fortsatte politiske stabilitet i Asien kan sikres, en stabilitet, for hvilken dette opgør mellem verdens folkerigeste lande meget vel kan vise sig overordentlig farligt. Regeringen agter at svare premierminister Nehru i overensstemmelse hermed efter at have forelagt svaret i udenrigsnavnet.

Intet kontinent har i løbet af få år gennemlevet en så rivende udvikling som Afrika. I billedet af denne verdensdel i dag veksler opmuntrende træk med tendenser, som må give anledning til uro og bekymring.

Også i den seneste tid har flere selvstændige stater set dagens lys. Syv års tragisk konflikt og borgerkrig i Algeriet afløstes af et nyt håb for en lykkelig fremtid for dette land på det grundlag, som blev skabt ved Evian-aftalerne. Jeg kan ikke lade være med i denne politiske redegørelse at gøre en bemærkning om de humanitære problemer, som nøden i Algeriet frembyder, og om den forpligtelse, lande som Danmark har til at yde deres bidrag til lindring af denne nød.

Andre steder i Afrika tegner det politiske billede sig mørkere. I betydelige områder i

Afrika præges udviklingen af et modsætningsforhold mellem et europæisk mindretal og et indfødt flertal. De problemer, der er knyttet til denne konflikt, er både vanskelige og sammensatte. Alle disse problemer står på dagsordenen for FN's 17. samling. Det gælder således racekonflikten i Sydafrika, hvor udviklingen synes at gå på tværs af al fornuft, og hvor styret synes behersket af teorier og tendenser, som den frie verdens folk troede manet i jorden. Også i de portugisiske områder i Afrika og i Sydrhodesia giver udviklingen anledning til bekymring. Det er vor opfattelse, at FN her har en vigtig mission at udfylde til forsvaret for de principper, som har fundet udtryk i FN-pagten, og på grundlag af de muligheder, som organisationen politisk og forfatningsmæssigt har. Vor delegation ved FN vier netop disse problemer en ganske særlig opmærksomhed og tilstræber inden for disse rammer at yde sin positive indsats til deres løsning.

Det synes, som om udviklingen i Congo, som fortsat ganske beherskes af Katangaspørgsmålet, i nogen grad er kommet ind i et dødvande, og den optimisme, som fremsættelsen af generalsekretærens forsoningsplan for Congo umiddelbart gav anledning til, bør nok modereres. Alligevel nærer vi tiltro til, at det med FN's aktive medvirken skal lykkes at skabe en løsning på dette alvorlige problem, som har stillet verdensorganisationen over for dens hidtil største udfordring.

De områder i Afrika, som i de senere år har vundet deres uafhængighed, står fortsat over for en række alvorlige problemer. Spørgsmålet om løsningen af udviklingslandenes problem er et af de betydningsfuldste, også for vor del af verden. Vort forhold til udviklingslandene vil i meget høj grad komme til at afhænge af, i hvilket omfang vi i vestens gamle og højt udviklede lande forstår at bygge bro over den enorme økonomiske og sociale kløft, som består mellem dem og os, eller med andre ord, om vi, de begunstigede medlemmer af det internationale samfund, forstår at leve op til vort sociale ansvar.

Forinden jeg slutter, vil jeg gerne bemærke, at jeg ikke i denne redegørelse om udenrigspolitiske forhold vil komme ind på markedsforhandlingerne. Jeg er indforstået

[Udenrigsministeren.]

med, såfremt folketingets partier ønsker det, at give en særlig redegørelse herom, eventuelt i forbindelse med det forestående møde med ministerkomiteen i Bruxelles.

Udgangspunktet for denne oversigt over den aktuelle udenrigspolitiske situation var Cubakrisen. Det er naturligt, at det må give anledning til dyb lettelse, at den truende konflikt omkring Cuba er bragt under kontrol.

Men der er samtidig grund til at understrege, at den internationale situation fortsat er præget af store uløste problemer. De fundamentale konflikter, der ligger bag den internationale spænding, er ikke ændret. Under Cubakrisens hurtigt skiftende dramatiske begivenheder i sidste uge følte vi den risiko, som denne situation rummer. Der var vel øjeblikke, hvor vi alle følte, at man balancerede på randen af en afgrund. Den blanding af fasthed og forhandlingsvilje, der under disse begivenheder er kommet til udtryk, bidrog i afgørende grad til, at krisen fandt en lykkelig løsning.

Cubakrisen har kastet et grelt lys over situationens risiko. Hvis dette kan bevirke, at der i andre farlige situationer vises forsigtighed, og at ingen tager overilede skridt, kan de sidste dages begivenheder have givet en lære af historisk betydning. Under alle omstændigheder vil den danske regering fortsat støtte en politik, der er baseret på det vestlige sammenhold inden for NATO, samtidig med at vi støtter en politik, der skridt for skridt kan føre frem til en virkelig afspænding.

Formanden: Ligeledes uden for dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem hr. Axel Kristensen, for at han kan fremsætte et i dag anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Axel Kristensen): Jeg skal hermed fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om regulering af bymæssige bebyggelser. I foråret fremsatte repræsentanter for venstre og det konserva-

tive folkeparti et lovforslag for at fremkalde sådanne tilstande, at vi ikke fik de meget høje ejendomspriser. I det udvalg, der blev nedsat, viste flertallet forslagsstillerne det hensyn at vælge mig, der var ordfører for mit parti, til formand, og det synes jeg, der er grund til at takke for.

Under udvalgsbehandlingen blev der foreslået en række ændringer i lovforslaget, som ikke ændrede dets karakter, men som skulle gøre det lettere at administrere, og der opnåedes vel en betydelig enighed herom, men vi blev ikke færdige, fordi man ønskede at sende den skitse til et forslag, der var udarbejdet, til kommunernes organisationer for at høre deres mening herom.

For nu at kunne fortsætte i sagen skulle der altså ske en genfremstilling, og forslagsstillerne har valgt ikke at genfremstille det oprindelige forslag, men starte dér, hvor vi var nået til i udvalget, og fremsætte det forslag, vi var kommet til, og som er sendt til kommunerne.

Dette forslag har det samme formål som det først fremsatte. For det første vil man sikre, at der udlægges arealer nok til det boligbehov, der måtte blive. Yderligere står der i lovforslaget, at der samtidig skal udlægges de fornødne arealer til erhvervsformål, sådan at det dermed er sikret, at man undgår, at de såkaldte sovebyer opstår. Endvidere har det vist sig, at den gamle lovgivnings hovedskavank nok var den, at de enkelte kommuner administrerer loven ud fra de synspunkter, den enkelte kommune måtte have, medens der faktisk mange steder er et fælles storområde, der omfatter mange kommuner. Derfor har man ingen sikkerhed for — det har også vist sig, at det ikke skete — at der blev udlagt arealer nok til bebyggelse, og at der blev byggemodnet i tilstrækkeligt omfang. Derfor er det i lovforslaget ligesom også i det første forslag fastslået, at boligministeren, når han har disse byplanlovforslag til behandling, skal sikre, at helhedsformålet opfyldes. Endelig er det jo klart, at det ikke er nok at udlægge arealerne til bebyggelse,